

U S N E S E N Í

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedkyně JUDr. Lenky Matyášové a soudců JUDr. Viktora Kučery a JUDr. Tomáše Langáška v právní věci žalobce: **D. D. N.**, zast. JUDr. Matoušem Jírou, advokátem se sídlem 28. října 1001/3, Praha, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra**, odbor azylové a migrační politiky, se sídlem Nad Štolou 936/3, Praha, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 4. 11. 2019, č. j. 1 Az 6/2019 - 39,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **se odmítá** pro nepřijatelnost.
- II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

O d ů v o d n ě n í :

[1] Kasační stížností se žalobce (dále jen „stěžovatel“) domáhal zrušení v záhlaví označeného rozsudku Městského soudu v Praze (dále jen „městský soud“), kterým byla zamítnuta jeho žaloba proti rozhodnutí žalovaného ze dne 8. 1. 2019, č. j. OAM-686/ZA-ZA05-LE05-R2-2015; tímto rozhodnutím nebyla stěžovateli udělena mezinárodní ochrana podle § 12, § 13, § 14, § 14a a § 14b zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o azylu“).

[2] Stěžovatel přicestoval do České republiky na základě povolení k dlouhodobému pobytu za účelem podnikání v roce 2008; podnikal v Chebu s textilem a obuví. Od roku 2014 pracuje v restauraci v Praze. Rozsudkem Obvodního soudu pro Prahu 4 ze dne 30. 4. 2013, sp. zn. 4 T 177/2012, byl odsouzen za zvlášť závažný zločin nedovolené výroby a jiného nakládání s omamnými a psychotropními látkami a jedy k trestu odnětí svobody v trvání 2 let, s podmíněným odkladem na zkušební dobu 4 let. Poté mu bylo povolení k dlouhodobému pobytu zrušeno. V České republice žije jeho manželka (roč. 1989) a dcera (roč. 2014), obě st. příslušnost Vietnamská socialistická republika s trvalým pobytem v České republice. Do Vietnamu se stěžovatel nechce vrátit, neboť by se tam nemohl postarat o rodinu. Ke svému zdravotnímu stavu uvedl, že trpí cukrovkou a má problémy s koleny. Není členem žádné politické strany a nevyznává žádné náboženství.

[3] Žalovaný uvedené důvody, spočívající v legalizaci pobytu na území České republiky, neshledal jako relevantní z hlediska možného udělení některé z forem mezinárodní ochrany, a proto vydal napadené rozhodnutí. Proti němu podal stěžovatel

žalobu. V ní namítal, že napadené rozhodnutí bylo vydáno na základě zpráv o zemi původu, se kterými stěžovatel neměl možnost se seznámit, neboť v den, kdy stěžovatel nahlížel do spisu, nebyly jeho součástí. K tomu doložil CD, na němž jsou zaznamenány fotografie jednotlivých listů správního spisu, které pořídil zástupce žalobce dne 18. 12. 2018 při seznámení s podklady pro vydání rozhodnutí. V době nahlížení do spisu obsahoval spis pouze zprávy z let 2012 až 2015, tedy zprávy neaktuální. Aktuální podklady (zprávy z roku 2018) byly zřejmě založeny do spisu až poté, co se stěžovatel s jeho obsahem seznámil, čímž došlo k porušení jeho práva vyjádřit se k podkladům před vydáním samotného rozhodnutí.

[4] Městský soud v napadeném rozsudku uvedl, že stěžovatel byl k seznámení se s podklady pro vydání rozhodnutí řádně předvolán. O samotném seznámení se s podklady byl dne 18. 12. 2018 se zástupcem žalobce sepsán protokol, který obsahoval seznam zpráv o zemi původu z roku 2018, jež budou sloužit jako podklady pro vydání rozhodnutí. Zástupce žalobce uvedený protokol podepsal, aniž by namítal, že uvedené zprávy nejsou součástí spisu. Stěžovatel se tak s těmito zprávami mohl seznámit právě prostřednictvím svého zástupce. Fotografie na CD přiloženém k žalobě pak nijak nevyvrací, že zprávy o zemi původu stěžovatele nebyly v době seznámení se s podklady součástí spisu. Městský soud proto uzavřel, že k porušení stěžovatelova práva podle § 36 odst. 3 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“), nedošlo, a žalobu podle § 78 odst. 7 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), zamítl.

[5] V kasační stížnosti stěžovatel setrval na svém názoru obsaženém v žalobě a namítal, že mu bylo odepřeno jeho právo seznámit se se stěžejními podklady před vydáním napadeného rozhodnutí, neboť v době, kdy se prostřednictvím svého zástupce seznamoval s obsahem správního spisu, nebyly jeho součástí aktuální zprávy o zemi původu, nýbrž pouze zprávy více než 4 roky staré. Toto pochybení pak mělo zásadní dopad do jeho hmotných práv.

[6] Žalovaný ve svém vyjádření uvedl, že napadené rozhodnutí bylo vydáno na základě aktuálních zpráv v době vydání napadeného rozhodnutí. Tyto zprávy byly součástí spisu, což dokládá protokol o seznámení se s podklady před vydáním napadeného rozhodnutí. Současně zdůraznil, že mezinárodní ochrana neslouží jako prostředek k legalizaci pobytu.

[7] Nejvyšší správní soud nejprve posoudil formální náležitosti kasační stížnosti a konstatuje, že je podána včas, směřuje proti rozhodnutí, proti němuž je kasační stížnost přípustná, a stěžovatel je řádně zastoupen (§ 105 odst. 2 s. ř. s.). Poté, vzhledem k tomu, že se jedná o kasační stížnost ve věci mezinárodní ochrany, se Nejvyšší správní soud ve smyslu § 104a s. ř. s. zabýval otázkou, zda kasační stížnost svým významem podstatně přesahuje vlastní zájmy stěžovatele. Pokud by tomu tak nebylo, mohla by být podle citovaného ustanovení odmítnuta jako nepřijatelná.

[8] Pro vlastní vymezení institutu nepřijatelnosti Nejvyšší správní soud odkazuje na své usnesení ze dne 26. 4. 2006, č. j. 1 Azs 13/2006 - 39, č. 933/2006 Sb. NSS, v němž vyložil neurčitý právní pojem „*přesah vlastních zájmů stěžovatele*“. Znaky tohoto pojmu jsou naplněny v případě „*rozpoznatelného dopadu řešení právní otázky nad rámec konkrétního případu*“. Podle citovaného rozhodnutí je tedy kasační stížnost ve věcech mezinárodní ochrany přijatelná v následujících typových případech: (1) kasační stížnost se dotýká

pokračování

právních otázek, které dosud nebyly vůbec či nebyly plně řešeny judikaturou; (2) kasační stížnost se týká právních otázek, které jsou dosavadní judikaturou řešeny rozdílně; (3) kasační stížnost bude přijatelná pro potřebu učinit judikaturu odklon; (4) pokud by bylo v napadeném rozhodnutí krajského, resp. městského soudu shledáno zásadní pochybení, které mohlo mít dopad do hmotněprávního postavení stěžovatele.

[9] Ve světle takto vymezených kritérií Nejvyšší správní soud konstatuje, že kasační stížnost předestírá k rozhodnutí především otázku aktuálnosti zpráv o zemi původu stěžovatele jako podkladů pro vydání rozhodnutí o neudělení mezinárodní ochrany, resp. právo seznámit se s těmito podklady před vydáním rozhodnutí. Tato otázka ovšem v daném případě podle přesvědčení Nejvyššího správního soudu nezasluhuje pozornosti z důvodu ad 1) až 4) kritérií přijatelnosti. Nejedná se o otázku, která by dosud nebyla v judikatuře Nejvyššího správního soudu řešena, resp. byla řešena rozdílně či vyžadovala učinit judikaturu odklon; rovněž tak se nejedná o případ zásadního pochybení městského soudu, které by mohlo mít dopad do hmotněprávního postavení stěžovatele. Naopak městský soud posoudil případ stěžovatele v souladu s konstantní judikaturou, od které neshledal Nejvyšší správní soud důvodu se odchýlit, a proto dospěl k následujícímu závěru.

[10] Kasační stížnost je nepřijatelná.

[11] Zprávy o zemi původu představují z hlediska posouzení žádosti o mezinárodní ochranu důležitý zdroj informací. Takto získané informace žalovaný hodnotí ve vztahu ke konkrétním skutečnostem v každé jednotlivé věci. Informace v nich obsažené by proto měly být specificky zaměřeny na konkrétní azylový příběh stěžovatele tak, aby žalovaný mohl posoudit, zda stěžovateli v zemi původu skutečně hrozí pronásledování či vážná újma ve smyslu zákona o azylu (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 4. 2019, č. j. 5 Azs 207/2017 - 36). Zastaralost těchto zpráv nelze posuzovat pouze na základě faktu, že od vypracování či vydání takové zprávy uplynul určitý čas (srov. rozsudek Krajského soudu v Praze ze dne 8. 8. 2017, č. j. 45 Az 21/2016 - 55, č. 3714/2018 Sb. NSS). Naopak je potřeba vycházet z jejich obsahu, tj. zda informace v nich obsažené odpovídají aktuální situaci.

[12] Nejvyšší správní soud ověřil, že součástí správního spisu jsou zprávy o zemi původu stěžovatele z let 2012 až 2015, založené na č. l. 44-61. Správní spis však obsahuje také zprávu Ministerstva zahraničních věcí Spojených států amerických o dodržování lidských práv ve Vietnamu v roce 2017 ze dne 20. 4. 2018; dále informace žalovaného o Vietnamu ze dne 24. 8. 2018 – bezpečnostní a politická situace v zemi; výroční zprávu Human Rights Watch o Vietnamu ze dne 18. 1. 2018 a výroční zprávu Amnesty International o Vietnamu ze dne 22. 2. 2018; tyto zprávy jsou založeny na č. l. 147-156 správního spisu. Všechny tyto zprávy jsou také vyjmenovány v protokolu o seznámení s podklady rozhodnutí, ve kterém je výslovně uvedeno, že budou sloužit jako podklady pro vydání rozhodnutí. Tento protokol zástupce stěžovatele vlastnoručně podepsal, jak správně uvedl již městský soud. Uvedený protokol je založený na č. l. 161 správního spisu.

[13] V souladu s § 17 odst. 1 větou poslední správního řádu a zásadou spisového pořádku, resp. zásadou řádného vedení spisu, musí každý spis obsahovat soupis všech svých součástí, včetně příloh, s určením data, kdy byly do spisu vloženy (viz také rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 18. 12. 2013, č. j. 6 As 81/2013 - 56). Dle soupisu správního spisu v nyní projednávané věci byly výše vyjmenované zprávy o zemi původu

z roku 2018, založené na č. l. 147-156 do spisu vloženy společně mj. s protokolem o seznámení se spisovým materiálem až dne 8. 1. 2019. Z toho tedy vyplývá, že zprávy o zemi původu z roku 2018 skutečně nebyly součástí spisu v době, kdy se stěžovatel s jeho obsahem prostřednictvím svého zástupce seznamoval (tj. dne 18. 12. 2018).

[14] Na druhou stranu správní spis obsahoval již dříve založené zprávy o zemi původu z let 2012 až 2015. Jak již bylo uvedeno výše, zastaralost zpráv o zemi původu nelze posuzovat jen a pouze na základě data jejich vypracování či vydání, vždy je nezbytné zohlednit jejich obsah. Podstatné v nyní projednávané věci však je, že stěžovatel netvrdil, že by se situace ve Vietnamu od doby zpracování těchto zpráv zásadním způsobem změnila. Netvrdil ani to, v čem konkrétně tyto zprávy neodpovídají aktuální situaci nebo že by informace v nich obsažené měly či neměly udělení mezinárodní ochrany v kontextu jeho azylového příběhu odůvodňovat. Jeho námitky ustaly na pouhých obecných tvrzeních o porušení procesního práva, aniž by toto porušení jakkoli individualizoval ve vztahu k okolnostem nyní projednávané věci a ve vazbě na svá hmotná práva. Přestože tedy městský soud vyšel z chybného předpokladu, že zprávy o zemi původu z roku 2018 byly v době seznámení s podklady součástí správního spisu, kasační stížnost by byla přijatelná pouze tehdy, bylo-li by v rozsudku městského soudu shledáno zásadní pochybení, které mohlo mít dopad do hmotněprávního postavení stěžovatele. V nyní projednávané věci však podle přesvědčení Nejvyššího správního soudu k takovému pochybení nedošlo, stěžovatel nadto žádné konkrétní dotčení na svých hmotných právech netvrdil. Nenamítal, že by v důsledku znalosti zpráv o zemi původu z roku 2018 v podané žalobě argumentoval jinak, ani že by dřívější zprávy nepopisovaly reálnou situaci v jeho vlasti. Pouze konstatoval, že zprávy o zemi původu z let 2012 až 2015 jsou více než 4 roky staré a nejsou aktuální. Ani v náznaku však neuvedl, v čem konkrétně se jej procesní pochybení žalovaného, resp. městského soudu mělo dotknout na hmotných právech a jakým způsobem.

[15] Bez povšimnutí nelze ponechat ani okolnosti, za kterých stěžovatel o mezinárodní ochranu žádal, resp. že se tak stalo až poté, co mu bylo zrušeno povolení k dlouhodobému pobytu v důsledku odsouzení za zvlášť závažný zločin nedovolené výroby a jiného nakládání s omamnými a psychotropními látkami a jedy. Dlužno také dodat, že v průběhu správního řízení stěžovatel neuvedl jedinou skutečnost, která by udělení mezinárodní ochrany odůvodňovala. Návrat do vlasti odmítal proto, že by finančně nezvládl péči o svou rodinu. Jeho žádost o udělení mezinárodní ochrany tak lze vnímat spíše jako snahu směřující k legalizaci pobytu na území České republiky, jak uvedl již žalovaný, což v souladu s konstantní judikaturou Nejvyššího správního soudu rozhodně nepředstavuje důvod pro udělení mezinárodní ochrany; srov. rozsudky ze dne 19. 10. 2006, č. j. 7 Azs 234/2005 - 48, ze dne 12. 10. 2006, č. j. 6 Azs 297/2005 - 53, či ze dne 26. 9. 2006, č. j. 4 Azs 442/2005 - 43.

[16] Za této situace musí Nejvyšší správní soud konstatovat, že procesní normy a práva z nich vyplývající nejsou samoúčelné. Jejich podstatou je zajistit ochranu práv hmotných, je proto nezbytné vnímat je jako prostředky ochrany vždy ve vztahu s normami hmotnými, k jejichž porušení v důsledku procesního pochybení správního orgánu došlo. Jinak řečeno, dojde-li k určitému procesnímu pochybení, neznámá to, že rozhodnutí ve věci samé je stiženo nezákonností, pro kterou by bylo nezbytné jej automaticky zrušit. Stejně tak je tomu podle názoru Nejvyššího správního soudu i v nyní projednávané věci.

pokračování

[17] Nejvyšší správní soud tak uzavírá, že v případě napadeného rozsudku nebylo shledáno zásadní pochybení městského soudu, které mohlo mít dopad do hmotněprávního postavení stěžovatele. Ten při svém rozhodování vyšel ze shora citované judikatury, která je jednotná a ustálená a poskytuje dostatečnou odpověď na námitky uplatněné v kasační stížnosti. Za těchto okolností Nejvyšší správní soud neshledal žádného důvodu pro přijetí kasační stížnosti k věcnému projednání a konstatuje, že kasační stížnost svým významem podstatně nepřesahuje vlastní zájmy stěžovatele. Nejvyšší správní soud ji proto shledal ve smyslu § 104a s. ř. s. nepřijatelnou a odmítl ji.

[18] Výrok o náhradě nákladů řízení se opírá o § 60 odst. 3 ve spojení s § 120 s. ř. s., z nichž vyplývá, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení, byla-li kasační stížnost odmítnuta.

Poučení:

Proti tomuto usnesení **nejsou** opravné prostředky přípustné (§ 53 odst. 3, § 120 s. ř. s.).

V Brně dne 18. srpna 2020

JUDr. Lenka Matyášová
předsedkyně senátu